

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

↳ Serbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostać.

Jutrowniczka.

Jan. 11, 25. 26.

Jutry su so sa wjele čłowjekow sa šwjedzeń stwórbu sežinile. S tutym šwjedženjom sjednoczeja so jim myšle wo nowym žiwjenju, kotrež so w stwórbje wschudžom w najrjeńšich, najžiwišich barbach sjewi. Ale sa jich wjele je to pak tež wscho, a w potajnym wostanje sa nich to, šchtož chze jutrownj šwjedzeń kšchesczijanam pschinjesć. A tola wucza kšchesczijanste jutry sa nasche duchowne žiwjenje, sa naschu duschu tošamo, šchtož nam wontach napšhećo klinezi s přědowanja stwórbu: Dobycze žiwjenja nad šmjerczu. To je tež to, šchtož Jěsuš Marće praji, kotraž je srudna a styšna dla šmjercze šwojeho bratra Lazara: „Ja šym to horjestawanje a to žiwjenje. Šchtož do mnje wěri, budže živy, hać wón runje wumrje. A šchtož je živy a wěri do mnje, tón nihdy njebudže wumrjeć.“ (Jan. 11, 25. 26.) Haj, wo to jedna so k jutram: Jěsuš je to horjestawanje a to žiwjenje. To, šchtož wón tam w Bethaniji prajesche, drje je jeno pol rošmjene wot tych, kiž jeho šłowa šłyschachu, to so potom na tamnym jutrownym ranju sjewi, hdyž tón kamjeń wot roma wotwaleny a tón row prošny namakachu, doniž wón šam k tym šwojim s njeho nještupi, so by jich srudobu do wješelosće pschemobrocził, kotraž je w jutrownym postrowje žiwa wostala, s kotrymž so kšchesczijenjo přěnich lěštotetkow mjes šobu postrowjachu: Tón šnješ je štanyl, wón je wopravdže horjestanyl. A tajka wješelosć dže

tež hiščeže dženska kóžde jutry psches to žyłe kšchesczijanstwo na šemi.

A my mamy prawo, so tak wješelicz, pschetož w horjestawanju je žiwjenje nad šmjerczu dobyło. A hdyž je so tež pschecziwo tutej wěštosći, so žiwjenje dobyčeršy nad šmjerczu wyšta, we wschěch čašach a se wschěmi šredkami wojowalo, dha my tola tež wěmy, so šu njeliczomne millijony čłowjekow móž a wofschewjenje a žohnowanje w jutrowněj powjesći namakale, hdyž wscha druha pomoz niczo nješamóžesche. My chzemy jeno šebi ras přjeć myšlicz tu jutrownu wěštosć wo Jěsužu, kiž je to horjestawanje a to žiwjenje, kak by nasche žiwjenje kšhude a hubjene bylo! Šchto chzpli my šapocjeć, hdyž my pschi kthoro- a šmjertnych kóžach šwojich lubych blisťosć šmjercze hižom čujemy? Šchto by nam dalo dowěrenje, hdyž mamy pschi kšcheczach štać, abo hdyž won džemy k čížhemu wotpočinku šwojich lubych šemrjetnych? S wotkal chzpli šami wješelosć wsacž, hdyž so sa naš hodžina wotšalbiczka bliži? My bychmy do šadwělowanja pschischi, s kotrehož njemohl naš tež škryštuškej njepšcheczelszy šmyšlenny šwět wutorhnyć! Ale ně, my njedyrbimy šadwělowacž, pschetož jutry dawaju nam to prawo, so šměmy tež my wufnacž: Ššmjercz je pošrjeta do dobyčza. Šdže je, šmjercz, tvoje žahadlo? Šdže je, hela, tvoje dobyče? Ale Bohu budž džak, kiž nam to dobyče dawa psches našeho šnješa Jěsom škryšta.

Wěšće, tež my nješšmy wutorhnjeni s mozy šmjercze. Jěsuš tu praji: Hać wón runje wumrje! Tež my nje-

budžemy pschepuschčeni. Ale to je wěšte: s bojosčje
šmjercze šmy my wumoženi. Sa naš je šmjercz wschě
stróžele šhubila, pschetož my wěmy, so je Jěsuš nam prjedy
šchol k žiwjenju, kaž my tež spěwamy w jutrownym šhěrlušchu:

Jěsuš, mój troscht, žiwj je,
Ja tež žiwjenje b'du widžecz;
Wón chze horješbudžicž mje,
Čžehodla dha chžyl šo rudžicž?
Moja głowa we njebju
Ššwój staw čžehuje sa šobu.

Ale so by šo tajke jutrowne žohnowanje tež nam
šobudžělilo, k temu je jene pschede wschěm nusne, šchtož
tež tu Jěsuš w našim šlowje dwójžy wošebje wušběhuje:
to je ta wěra. Wěricž dyrbinj, so je Jěsuš horjestaňl,
so je wón žiwj. Šak šteji nětk s tajkej twojej wěru?
Ach, někotry chžyl to tak rady wěricž, a tola, so dyrbi
Jěsuš bycz, kiž bu šchizowany, kiž je wumrjel a bu po-
hrjebany, so dyrbi tón to horjestaňwanje a to žiwjenje bycz,
to pola mnohich wěrije wobara! A tola, njedyrbjało
šwědczenje noweho šakonia nicžo k wěrije samož, hdyž
wschaf w našim čžafu tak lohko a tak rady wěru wscho
to namaka, šchtož šo nětak jako nowa wučžba postaja?
Albo hdyž džemy psches čžafy po Šhrystušowej šmjerczi,
hdyž widžimy, tak hušto šu špytali, w hidženju a nje-
pschecželstwie, psches wučženosčž a wědomosčž teho žiweho
Jěsuša pohrjebacz, a hdyž dyrbinj pošnacž, so je wón
tola žiwj, njedyrbjało tež to našej wěrije pomhacz?
Njeje tež někotryžkuli, kiž mēnjēsche, so je wón s Šhrystu-
šom hotowy, šhonicž dyrbjał, so wón tola šašo s dobow
žiwj psched nim šteješche, do jeho žiwjenja štupašche a
prajēsche: Ša šym to horjestaňwanje a to žiwjenje? Ně,
wono njeje tak jara čžěžko, k tajkej wěrije pschińcz, kotruž
nusnje trjebamy, hdyž jeno chžemy! A psches tutu wěru
dyrbinj tež my žiwjenja dželomni bycz; pschetož Šhrystuš
praji: Šchtož do mnje wěri, tón budže žiwj, hačž wón
runje wumrje.

D dha chžemy prawe jutry šwjecžicž w jutrownej
wěrije, so bychmy šo tež my w žiwjenju a we wumrjecžu
teho praweho jutrowneho žohnowanja wješelicž šmeli po
Jěsušowym šlowje: Ša šym to horjestaňwanje a to ži-
wjenje. Šchtož do mnje wěri, tón budže žiwj, hačž wón
runje wumrje. A šchtož je žiwj a wěri do mnje, tón
nihdy njebudže wumrjecž. Šamjen. W. we W.

Jutrownicžka.

Šsmjertne jastwo roškamane
Jutrownicžka pschipojđži,
Wješekosčže tšělba rži.
Póštne hłoghy dospěwane
Do pol čžichej nožy šu. —
Ššlyšchijch radosčž jutrownu?

Jutrowni čžaharjo na ranišchi kemšč.

Šdže šu mi banty čžerwjene
Na šwjedžen wješelny,
Šchto módrnych, bělych pschinješe
Na šwjedžen jutrownj?

Šdže šu, mój pschny šoniko,
A šchto šo šradujēsč?
Šaž šlónčžko škocži šhadžejo,
Tš so mnu šejhrawješč!

Šdže je mi woda jutrowna
Še žórka čžeršwego,
Šchto mi tej' jašnej' nacžerpa
Do šlónža na ranko?

Šdže šu mi jejka pišane,
Šich dawno žadny šym,
Šchto dženk je so mnu kulecz chze
Na brjóžku šelenym?

Šdže šu mi rjane šhorhowje
Na šwjedžen dobhčža,
Te bubony a pišchčžele
Do šwjatoh' šhěrlušcha?

Šhěrlušch kemščerjow.

D najšwjecžičha jutrownicžka
W šlyšchčžu šelenym, nalětnim!
Budž nam šwjatocžnje powitana
W templu Šnješowym wyšofim
Ššwjate pscheńdže wutrobu čžucže,
Njewuprajne hiba šo hnuče,
Šdžž twoje šwony nam šlincža
A twoje šhěrlušche šyncža
Šalleluja dobhčžerjše!

Handrij Zejleř.

Jutrowne waschnja pola Ššerbow.

1. Jutrowna woda. W Ššerbach w rócžnym čžafu
jutrow lědom šhěžu nadeńdžēsč, do kotrež by šo jutrowna woda
njenanošyla. Šižom dawno do šlónža šhadženja šhwataja mlode
holžy k rěžy; w potajniškej čžichinje šrocža mjelčžo, nacžerpaju
šebi wodu a mjelčžo, kaž šu pschischke, du šašo domoj. Šajka
woda, mēni lud, šo nihdy nješakny, ale wostanje pschezo čžerštwaj;
šchtož ju pije, wostanje štrowy; šchtož šo s nej myje, šo porješichi,
wocži šo wujafnitej, šmorschčžene woblicžžo šo šhadfuje. Jutrow-
na woda ma krašnu móž; šchto chžyl teho dla tajki šlawny šredł
šancž mēcz? A šu potom te holčžatka domoj pschischke, dha py-
taju škradžu wschě šparne šomorti, hdyž je šlódki špač wschěch do-
mjazych jatych wšaf; teho pokrjepja s něžnej ruku, tamnemu šlušnu
žyly šaran pošny mješ wocži, so wocži wuwaluje a hubu rošdaja,
njewjedžo, šchto šo jemu štanje, hačž šo na pošledku domaša, so
je s jutrownej wodu doščž a nadoščž pokrjepjeny.

Waschnje, jutrownu wodu nošycž, wotšhadža s prašarych
šchēsčžijanskich čžafow. W šastaršku dawachu šo jich wjele w nožy
psched jutrownicžku šchčžicž, a woda, šotraž šo žyle lěto še
šchčžēňžam trjebašche, bu s wjetšcha runje tutu nóz nanosčhena a
šwjecžena.

Pschisšpomnjenje. W nožy do jutrownicžki, hdyž dwanacže
bije, bēži — kaž šo w ludu powjeda — šrjedž šoždeje rēli wino,
ale jeno tak čžēňka šmuha, kaž prawje tošta ničž abo šnadna
bórniza. Duž nješapomni tola ničto čžaf — so hišchčže šunkrōcz
praju: s dypškom dwanacžich, a wumēr šebi ju šoždy s čžafom
šwoju rēfu abo šwój pschērow, so winowu šmuhu nješmyli.

2. Jutrowne šlónžo. Šchtož je w ludu žiwj, wě, šo
Ššerb šebi wotrčžecž njeda, šo jutrowne ranje Bože šlónčžko
pschi šhadženju tšj šrocž s wješelom poštocži. Widžal drje tutón
džiw hišchčže žadny njeje, hačž runje šoždu jutrownicžku mnošy
tuteho džywa dla wjele prjedy pjerje wopušchčža, džyli žadny drugi
džen, ale rēcz, šchtož chžēsč, dopošafacz tola žanemu njebudžēsč,
šo šlónžo poššafowacz njemōže, a by tež žyly mathematišku geo-
grafiju we šlowje mēł. Šo by mi prawy Ššerb byl, kižž by šebi
to wurčžecž dał.

Š wotškal tuta pschiwěra? Jutry šu čžaf wješela; šrudny
póštny čžaf je nimo; a šoždeho wěriwego čžlowjela wutroba šož
s wješelom poššafuje, hdyž špěwacz šlyšchi: Šhryst je horjestaňl
a še wschěj' martry čžahnył. Wšcha štwórbja šo wješeli, nje-
dyrbjało dha tež — tak myšli lud poetišžy rjenje — šlónžo,
tutón šlyšchčžaty šwēđł Božeje miłosčže w naturje, šo šobu
wješelicž a, runjo žylej štwórbje, s radosčžu poššafowacz? —

3. Jutrowne ššelenje. W nožy do jutrownicžki šo we
wschěch rōžkach a šutach ššēla, hačž runje šo tajka šara šožde lěto

s nowa sakasuje. Młodzi hólzy cżinja tu nóz ropot se frowjimi starymi buschtwjem, a mali pacholojo praskaju tehdy se starymi klucżemi. Tu nóz dyrbi fo tšelecż a dyrbjeli tež posdżišcho sa to khostani bycz.

Tuto jutrowne tšelenje dopomina fñadż na semjerżenje, kotreż fo sta, jako tón Knjes i rowa stany.

4. Jutrowne jeja. S wjetscha w kóždym domje fo jutrownicżku wobli jeja warja a jědża; najhuscżišcho widżimy cżerwjene abo żolte, tež molowane se wschelafimi wobrasťkami. Smóťsjo dawaju tajke husto frowjim móťkam.

W cżaku pósta bė, każ je snate, sakasane, mjafo a jeja jěscż. Bė pak póstny cżak nimo, počachy fo bóle i poşhlnjazej žiw- noscżu, każ i jejemi, naşycżowacz. Wot wjeşnjjanow dostawachy w sasterku hacż do nowišcheho cżaka duchowni, wuczerjo a mnişcha jeja jako dary abo město mşdy. Mnişcha mějachy waschnje, dże- cżatkam w jutrownym cżaku pişane jeja daricż. Wottal wotkhadża waschnje pişanych jeji.

Şchispomnicż chżemy, fo fo şchorpawy tych jeji, kotreż jutrow- nicżku na blido pşchińdu, hiżom tón famy dżen popoľdnju na polo donjeşu a to woşebje na tón sahon, na kotrymż ma fo len wu- şhwacz. Şchorpawy fo na kónzy a rózki sahona nakladu, potom fo len lėpje poradži.

Str.

Jutrowny khėrlusch.

(Halleluja, Jesus lebt.)

Ślób: Jesus, moja nadşija —

Halleluja! i knjesom je
Jesus w fñjertnej bitwie wostał,
Stalowy row sarżesche,
Jako dobncze bė dostał. —
A mormom' njeńdż na Golgatha,
Żiwny je! Halleluja!

Halleluja! próşny row! —
Kż wy Knjesa wopłacacze,
Wostajcze fo żarobow,
Wşchat Joh' kłóncżko wohladacze.
Şbóžnik jow fo njenam'fa,
Żiwny je! Halleluja!

Halleluja! Żiweho
Pola mormych njeşhtajcze;
Şchtoż wam rjelnu jandželjo,
Ma to fñwėru poşkuchajcze, —
A şchtoż wo nim spėwaja:
Żiwny je! Halleluja!

Halleluja! Śsłowo to
Walzy fraduje mje i nowa;
Njem'žu-li tež podacz fo,
Şdżeż Joh' khowachy do rowa;
Doscż! — wşchat wėri wutroba:
Żiwny je! Halleluja!

Halleluja! Żiwjenje
Knjes mi se fñjercze da rucze;
Wuşhncż budu şpokojnje,
Wopşchimnywşchi Şeho krucze.
Duşcha spėwa wjeşela:
Żiwny je! Halleluja!

Suriy Bróšť.

Jutrowne jeja.

Waschnje, fo jutrowny frowjedżen i jejemi wobdarjecż, je jara stare a pola pohanskich ludow a kşchescżijanow nadeńcż. Pohanam płacża jeja jako snamjo radoşcze, mjes tym fo fu wone Żidam symbol żarowanja. Póla poplednişchich fo żelazym jeja jako jědż posficżowachy, a póbla jutrowneho jehnjecża, kotreż i dopomnjecżu na wucżah i Egiptowşkeje jutry na blidże wėriwego Żida steji, nje- fñmėdża jeja pobrachowacz.

Şkşchescżijanam płaczi jejo sa wobras horjestacża. Każ i njehibiteho jeja žiwny ptaczł wukhadża, twjerdu şchorpawu pşche- łama a fo na frowjimaj kşhidleşkłomaj do powėtra šbėha, tať je Şhrystuş w pşchekraşnjenej podobje se samtnjenego rowa postanył; tať dyrbimy tež my junu i rowow şestawacz, hdżyż fo wone każ jejaze şchorpinny roşlemja a my na Şbóžnikowy poşiw fo jemu napsşhecżiwo posbėhnjemy.

W žanym kraju njeje waschnje wobdarjowanja i jejemi tať roşşchėrene każ w Ruşkej, hdżeż kóždy domjozy, haj kóždy wojak jejo w nekajkejškuli podobje dostawa — niħdże njeşaklıncżuje pşchi tym pak tež luboşnişchi postrow dyżli tón, kotryż tam jutrownicżku se wşchėch hubow kşkşchicż: „Tón Knjes je stanył!“ jedyn druhemu pşchimoła, a ženje nje- pobrachuje wotmolwjenje: „Wón je wopravdże stanył!“

F.

Jejakulenje na Ğrodżišcėžu pola Budyšhina.

Jutry wjeşela fo wşhitke kşchescżijanske ludny nad horjestacżom frowjeho Şbóžnika; wşchelake jutrowne dary a hry pşchenjeşu to wjeşele i zyrtwje do kşchescżijanskich domow a na kşchescżijanske hona. Póla Śsłowjanow poľasuje fo wjeşele na honach woşebje w hrach i jejemi, tať je na pşch. pola Polakow wokolo Krakowa rekawka, pola Śserbow walfanje.

Walfanje jeji traje na hornjoľużiřkich pomjeřach a woşebje w Delnjej Łużicy zyly jutrowny tydžen; pola Ğródka a Komorowa (Senftenberg) walfaja tež wotroşcżeni hólzy a mużojo, wėšo na wjetschej, 6 kóhczi doľhej a 3 şchėrokej walzy. Şchtoż njewė, kať fo walka, tón poşkuchaj! Walka, kolija sa jejakulenje wurhje fo i łopaczom do semje a je na delnim kónzu hłubşcha a şchėřcha. Pėreni kobuhrajer puşchczi jene barbjeje jejo dele. Ścżėhowazy cżini to fñamo a pyta se frowjim to delka leżaze trjehicż, doľelż tať je wón dobudże abo dořtanje tola pjenjeżł, abo kroschil, wo kotryż fo najbóle hraje. Şchtoż trjehci, fñmė fwoje jejo saşy i walfi wřacz a tať husto sa tym trjehcenymlulecż a pjenjeżł dobywacz, doniż nimo njetrjehci. Nėtko fñmė trjehceny fwoje jejo we walzy na tajke měřtno řadżicż, hdżeż fo cżėżzy trjehci, a tamny řbożowny trjehcėř puşchczi fwoje jejo i nowa sa tamnym. Wėži-li wone nimo a nje- dótłnje-li fo delka leżazeho, dha dyrbi je wón tež fñam ležo wo- řtajicż, hdżeż je fo kuliko, a řcėczi hrajer pşchińdże na řjad. Tón kuliko fwoje jejo sa tymaj we walzy a cżini to tať doľho, hacż trjehci. Şdnyż njetrjehci, dyrbi wotřtupicż a sa nim řcżėhowazy kula. Tať fo řtanje, fo druhdy wjele jeji we walzy steji, kiż móża trjehcene bycz, tať so fo jich i jenymlulenjom wřazy trjehci a runje tať wjele pjenjeżłow dobywa. Şdnyż fu řkóncżnje wşhitke jeja kobu- hrajazhch we walzy, wořmje tón, kiż je fwoje pėrenje dele puşchcził, fwoje najpředny won, so by je na druge we walzy kuliko, a tať po řjadu czi druřny. Wėšo je pşchi walfanju tež wjele pşchihładowarjom.

Tajke walfanje fu Śserbja fñadż wjele řtow lėt na Żidow- řkim Ğrodżiřcėku (staroşerbjyzy: Ğrodżiřcėzo, i cżoħoż je nėtćiřcėki Ğrodşchen- abo Brodşchenberg nastało) dżerżeli. Poşdżiřcho tež budyšy Nėmzy a měřchcżenjo počachy řpodobanje mėtć we wopyto- wanju Ğrodżiřcėża na jutrownicżku; cżim bóle, doľelż njewjedżachy, hdże mohli lėpje a řabawniřcho fñwój jutrowny wukhod dżerżecż.

W evangelskim dzele zyrkwyje sw. Pëtra mjenujzjy njemějachu Nēmzjy do lëta 1848 jutrowniczku pschipołbnju žane Bože služby; pschetož po starym prawje běšče w spomnjenym zyrkwinskim dzele šerbike předomanje a spěw sa katolsku wošadu. Duž šapocza šo se spočattom katolskeho šerbiskeho nyschpora kóždy króč jutrowne harowaze wješele na hrodziščežu tež sa měščezanom. Nětko, hdyž je hrodziščežo roswožene, šo wjazjy njewalka, ale podobne wješele pschihotuje šo džěčom na wišatym lěwym brjošy Sprewje. Šečzedriwi Židowczenjo a Budyschczenjo mjetaju abo kuleju wot 12.—3. hodžiny jeja załty a druge pjeczwo wot horka dele; deleka pał mjerwi šo s džěčimi, kotrež „jeja, jeja!“ wołajo te dary šbëraja a kaja. Něščtožkuli šleczi hacž do Sprewje, ale hólczata njeboja šo wodjy, šu spěšchni rybakojo. Někotry džěczi pscheczel ros-dawa wjele pschi tymle jutrownym wješelu na hrodziščku. Hacž runje je wot lëta 1848 Boža služba sa evangelskich Nēmzjom pschipołbnju w zyrkwi sw. Pëtra, budže drje šo to šatorjenjene njewinowate šerbstoněmske jejakulenje (Eierschieben) sa džěczi a jich pscheczelow hiščeže dolho wotbhwacž.

M. H.

Dwě wěrnosczi.

Šklatorny wuczenž a šchesczijan, John Newton (wupraj: Džon Njut'n), by často prajil: Nlad šjomu wězami budžemy šo w njebju najbóle džiwacž, mjenujzjy, šo mjes šbóžnymi tak někotreho wohladamy, kotrehož tam njepytachmy; šo tak někotreho njenadeńdžemy, kotrehož tam namafacž myšlachmy; najbóle špodžiwacž pał budžemy šo nad tym, šo šebje šamych mjes šbóžnymi widžimjy. Šako wón šmjerczi pschezo bliže pschińdže a mnohe šabhwacše, wón džěšče: Njech tež pschezo wscho šabhwam, jeno dwě wězjy nochzu ženje s pomjatka pušchcžicž:

1. Šo šym wulki hrěšchnik, a
2. šo je Šesuf Šhrystuf wulki Šbóžnik.

Tutej dwě wěrnosczi stej štajneho dopomnjecža hódnej.

F.

Spušcžej šo jeno na Božu hnadu!

Jedyn šamotař mēnjěšče, šo je jara pobožny. Wón bě do šwojeje komory korb pomjěšnył, a tak husto hacž by šo pomodlił abo někajki drugi dobry šutk šczinił, wón worjech do korba čijšny, šo by wjedzil, šelko dobrých šutkow je čzinił a tak wyšoko na šthodže šwjeczenja stej. Š wulkim wješelom widžěšče, šo hromada worjechow s kóždym tjdženjom rosče. Pschi tym bu wschón hordy pschi tej myšli, šo ma nětko rjany polkad w njebješach a šo jemu Wóh junu jeho dobre šutki wschitke bohacže šaruna.

Šlónčnje bě korb polny. Šako šo šamotař nad tym wješelesče, šlyšesče hlób, kiž š njemu džěšče: „Šwocžinje tola ras te worjechi, šo by widžal, šcho je po prawom w nich nutšlach!“ Šucže šo šhdže a jedyn worjech po drugim wocžinješče. Šle — kajke štróžele! te worjechi běchu wschě pał hluche, pał šhnite, pał wot čerwja wužrane — jeno jedyn jenicžki mēnjěšče dobre jadro.

Šrudny tu nětko tón šamotař šedžěšče; jeho myšle w nim džěłachju, hacž šlónčnje dopójna, šo je na wopacžnym pučžu byl, šo šebi čłowjek se žanymi šutkami šbóžnosčž šaklužicž njemóže, ale šo ma šo jenicžjy špušchcžecž na — Božu hnadu.

Runy pučž šo najprjedy pschěńdže.

Šalki wójwoda Šurij bě wulki njepšcheczel evangelske wěry. „Runy pučž šo najprjedy pschěńdže“, bě jeho pschikłowo, kiž by husto prajil. Šta šo, šo s nim š mjerczi džěšče. Tón Šnjes

s nim jara šhwatašče. Šeho šhorosčž trajesče jenicžki džěń. Wulke bolosče šhoreho čzwilowachu. Šeho šekar dr. Šotha jeho trošchtowacše. „Wj macže pschikłowo: Šruny pučž pschěńdže šo najprjedy“, džěšče š njemu. Čzincže nětko tež po tuthym pschikłowje. Šodajče šo runy pučž š Šhrystušej, kiž je sa našče hrěchi wumrjek, a dajče tym njebohim šwjatym wotpoczowacž.“ Wójwoda wotmolwi: „D dha pomhaj mi, šwěrnjy Šbóžniko Šesom Šhrystčeže, šmil šo nade mnu a šczin mje šbóžneho psches šwoje hórke čerpcjenje a wumrjecže! Šamjeń.“ Šak je tutón wójwoda tola w našče wěry wumrjek.

Wěryjazy wuczenjy.

W lěcže 1876 wumrje w Marburgu profesor pschirodospyta dr. Šigand, kiž bě wošebje wjele pschecziwo njewěryje pišal. Wón bě šebi do šwojeje šmjercže wucžinił, šo mēnjěšče šo pschi jeho wotewrjenty rowje tole šjawnje prajicž: „Ša čžu, šo by šo pschi mojim šhomanju japoschtoške wěruwufnacže špěwalo a šo by šo w mojim mjenje wobšwědcžilo, šo šym ja wschě tute šti artikle wěrik, šo mje, kiž šym s wotewrjenty woczomaj psches žiwjenje šchol, ani moje žiwjenje ani moja nawjedžitošč w žanym džěle tuteje polneje šchesczijanškeje prawdy njeje njewěšeho čziniła a šo šym w tuthy štyoch artiklach polny pokoj namafal.“

Ša šwojim šmjertnym ložu wón š šwojim pschiwufnym džěšče: „Šrajče wschemu šwětej, šo je wěryjazy pschirodospytnik wumrjek.“ Ša šwój šamjeń pał bě šebi napišacž dał: Ša tebjy, Šožo, šym šo špušcžal, s tobu šahanibjeny njebudu.

Š teho je widžecž, šo šu čzi, kiž wěryja, w lěpšchim towaštwe dylki čzi, kiž njewěryja.

Boži čas.

Šiřionarka běšče na wschě 20 lět w Šndištej džěława była a běšče šo na pošledku s do čzista šlemjenej štrowosčžu domoj wrócžila.

„Duž praj mi nětko“, tak šo ju domach pschecželniza woprašča, „kajki widomny wuspěch a plób šy po šwojej 20 lětnej džěławosčži w Šndištej wohladala?“ Ša takle prašchana šhwilku mjelčesče. Šejne blěde, šprózne woblicžo hiščeže bóle wobledny. Ša to pał džěšče: „Ša šym mloda, nadžijow polna a wscha wješela do Šndišteje šchla. Šwójesč wo Šhrystušu bě w tych štronach, hdyž šym štušila, dospótnje nješnata. Šokelž naš pschecželnje pschijachu, myšlach šebi, šo hižom sa přenje lěto něščto štow ludži ke Šhrystušej pschiwjedu. Šaj, ale žusu rěč wuknjech pomalu a je wschěm drugim džěšče tež pomalu; ja buch šhorowata. Šacž šym jenicžku dušchu sa Šhrystuša dobyła, njewěm. Še šwojim domje šym pohaniške žóniške šchicž a warič wucžika, šym je š čzištosčži a čžepnosčži džeržala a šym pytała, jim Šesufowu lubosčž pokafacž. Šacž pał šym pschi tym wschěm žaneho wuspěcha mēla, njewěm. Šo je jara malo ploda po 20 lětnej džěławosčži.“ Šakle wona rěčesče a šrudna mjelčesče.

Šacž drje by šchtó mjes nami to lěpje dokonjal? „W mlodosczi“, džěšče ras šhonyntjy muž, „čžemy my wulke temple twarič, ale we wyšokich lětach šmy špokojom, hdyž šmy šamohli, něščto šopacžow přerščeže wumjetacž, šo móža drusy twarič.“

Šaj, Šože šralestwo pomalu rosče.

Š rospominanju.

Džatownosčž je šwětko, kotruž čzi hakle na row šadža.

Škerje šebi hwěšdu s rječžajom s njebješ šczehnjesh, hacž šo w nusy pschecžela namafaj.